

да ги прѣмѣнявами толко съ често, колкото щѣхми. Чаясьтъ кждѣ деветъ дохождаше подикономътъ, и ако се повикваше докторътъ, той го съдружяваше.

Оставаше ми още за работата до чаясьтъ единадесетъ, туй бѣше чаясьтъ на обѣдътъ.

Сѣка визита се свѣршваше до вечеръта, и азъ пакъ захвацахъ да се занимавамъ. Шилеръ и Кунда тогази възлизаха да прѣмѣнятъ водата; и слѣдъ малко, за вечернята визита, подикономътъ, придруженъ отъ много вардаци, идеше да прѣгледа стаята ми и желѣзата ми.

Расходката ни ставаше прѣзъ денятъ, прѣди или слѣдъ обѣдътъ, споредъ както намирахъ за добро нашитѣ вардаци.

Слѣдъ вечернята визита, Оробони и азъ захвацахми да приказувами, и по това врѣме се продължявахъ най много нашитѣ разговори. Случяваше ни се да се разговарямы и сутрината или слѣдъ обѣдътъ, нѣ твърдѣ често тия разговори не се продължявахъ много врѣме.

По нѣкоги стражаритѣ бивахъ доста милостиви, за да ни казуватъ: « Малко по ниско, господиновци; защото, ще ни гълчѣхтъ ».

Или пакъ се приструвахъ, че ужъ не се договеждатъ дѣто говоримъ; нѣ, като виждахъ да се яви чаяшинътъ, моляхъ ни да млъкнемъ додѣто замине; и едвамъ що заминеше, тѣ ни казвахъ: «Господиновци, можете сега, нѣ колкото е възможно по ниско.»

Нѣкои отъ тия солдати бѣхъ били доста смѣли, за да приказуватъ съсъ насъ, за да отговарятъ на питанетата ни, и да ни обаждатъ нѣкои новини отъ Италия.

Нѣ нѣкои питахъета оставахъ безъ отговоръ, и